

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2024 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, w kwestii wniosku SSN Marii Szczepaniec z dnia 12 kwietnia 2024 r., w przedmiocie wyłączenia SSN Barbary Skoczkovskiej od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygnaturze akt I ZPU 3/24, która dotyczy powództwa SSN Marii Szczepaniec przeciwko Sądowi Najwyższemu o zasądzenie kwoty 59 000 złotych tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. wraz z ustawowymi odsetkami należnymi od dnia 28 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,

postanowił:

na podstawie art. 49 § 1 k.p.c. wyłączyć SSN Barbarę Skoczkovską od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZPU 3/24.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, do właściwości Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego należą sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sadu Najwyższego. W dniu 18 stycznia 2024 r. do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego wpłynął pozew SSN Marii Szczepaniec przeciwko Sądowi Najwyższemu o zasądzenie kwoty 59 000 złotych tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31

grudnia 2022 r. wraz z ustawowymi odsetkami należnymi od dnia 28 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty. Sprawa ta została zarejestrowana w repertorium pod sygn. akt I ZPU 3/24 i przydzielona do referatu SSN Barbarze Skoczowskiej.

Wnioskiem z dnia 12 kwietnia 2024 r., powódka - SSN Maria Szczepaniec, powołując się na przepis art.49 § 1 k.p.c., wniosła o wyłączenie SSN Barbary Skoczowskiej od udziału w rozpoznaniu sprawy sygn. akt I ZPU 3/24, gdyż z uwagi na treści pism, podpisanych przez SSN Barbarę Skoczowską, i załączonych do wniosku o wyłączenie, zachodzą tego rodzaju okoliczności, które mogą wywołać wątpliwości co do Jej bezstronności (pisma z dnia: 13 października 2021 r., 17 października 2022 r. oraz z 20 grudnia 2023 r.).

SSN Barbra Skoczowska w oświadczeniu z dnia 19 kwietnia 2024 r., przyznała, że podpisała pisma o których mowa we wniosku o wyłączenie, gdyż podziela stanowisko wyrażone w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, mającej moc zasady prawnej, nie kwestionuje statusu sędziów, a jedynie uważa, że udział w składach Sądu Najwyższego sędziów powołanych na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, prowadzi do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczności składu tego sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Bezspornym jest, że SSN Barbara Skoczowska, opierając się, między innymi, na treści uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, i przyjmując wiążący charakter tej uchwały inaczej, niż powódka SSN Maria Szczepaniec, postrzega skutki udziału w składach Sądu Najwyższego sędziów powołanych na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Powódka - SSN Maria Szczepaniec z kolei, między innymi, powołuje się na wyrok

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, który orzekł, że uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z: a) art. 179, art.144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust.1, art. 45 ust.1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, b) art. 2 i art.4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, c) art. 6 ust. 1 EKPCz. W realiach sprawy istnieje zatem głęboka różnica co do interpretacji przepisów normujących status sędziów, a to może u zewnętrznego obserwatora postępowania w sprawie o sygn. akt I ZPU 3/24, prowadzić do wniosku o istnieniu uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sądu rozstrzygającego w tej sprawie. Wskazać należy, iż patrząc na proces wykładni modelowo o błędnej wykładni można by mówić wówczas gdyby istniało jedno „rzeczywiste”, „prawdziwe” rozumienie danego przepisu lub gdyby istniała tylko jedna powszechnie akceptowana „metoda dokonywania wykładni”. Trafnie w doktrynie podkreśla się, że w zależności od teorii wykładni preferowanej przez podmiot dokonujący wykładni, proces interpretacji aktu prawnego (wykładni) może mieć różny przebieg, co niejednokrotnie wpływać będzie na treść wyinterpretowanej z tekstu prawnego normy. W polskiej nauce prawa sformułowano kilka znaczących teorii wykładni tekstu prawnego. Tytułem przykładu można wymienić tradycyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Eugeniusza Waśkowskiego, konstrukcyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Sawy Frydmana, klaryfikacyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Jerzego Wróblewskiego, semantyczno intencjonalną koncepcję wykładni autorstwa Jana Hertricha – Wolańskiego, derywacyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Macieja Zielińskiego, prawniczą koncepcję interpretacji humanistycznej autorstwa profesora Leszka Nowaka, komputacyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Franciszka Gizberta - Studnickiego, poziomową koncepcję wykładni autorstwa profesora Ryszarda Sarkowicza, hermeneutyczną koncepcję wykładni autorstwa profesora Marka Zirik – Sadowskiego, czy argumentacyjną koncepcję wykładni autorstwa profesora Lecha Morawskiego (por. Ł. Pohl, Prawo karne. Wykład części ogólnej, Warszawa 2013, s. 63 – 64).

W literaturze podnosi się, że nie ma sprzeczności w zdaniu, cyt. „sędzia był stroną we własnej sprawie i wydał w niej bezstronny wyrok”. Nie da się wykluczyć, że w takim wypadku rozstrzygnięcie sędziego byłoby obiektywne, jednak samo orzekanie przezeń w takim układzie faktycznym, dla postronnego obserwatora, a także z punktu widzenia strony, naruszałoby zaufanie do wymiaru sprawiedliwości (por. Z. Łyda, Bezstronność arbitra a zakaz „zainteresowania w sprawie”, Państwo i Prawo 1996, nr 2, s. 51 – 54).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[M. T.]

[ms]